

Zeven gedichten

50

JOHAN DE KOK

Land in zicht

Niemand weet waar het begin
is en het einde. Maar we blijven hopen
en lopen straten in en uit.
Ronden lege pleinen zonder zin.
Opeens zet een dwaas het uitzicht open,
sluit weer snel het raam en breekt de ruit.

Eindelijk roept iemand juichend, kijk! Maar wij zien
niets anders dan een manke over water lopen.
Een wanhopige koopt een boek dat raadselen ontsluit.
Op een heuvel draagt, wereldvreemd en heel misschien,
een verzonkene het wonder uit.

Formule

Het is nacht. Dit is een kamer van muur
tot muur. Een tafel en twee stoelen.
Maar op dit late uur wordt niemand meer
verwacht. De hond waakt bij het vuur.
Er kan door niemand worden ingebroken, of
het moet een wezen zijn uit hogere regionen.

De boekenkast helt over. Geleerde namen
orakelen hier te samen bij het dwaallicht
van de olielamp.

Het kleine tralieraam laat uitzicht
op het al. Daarginder wordt voor ons
gedacht. Het cryptogram volbracht.

De oudste zoon

Vader, een mooie dood
heb je gehad. Midden in de nacht
geruisloos ingeslapen. De deken vlak.
Alles strak. Niet een kreukje in het laken.

Gedisciplineerd. En vanzelfsprekend heb je
een akte nagelaten. ook deze laatste orders
heb ik, indachtig plicht en trouw, nauwkeurig
uitgevoerd.

Ik heb je uit ons huis gedragen, je graf
gegraven. Omringd door viooltjes. Netjes
op een rij. Neen, ik heb echt niks vergeten.

Ik zal zeker zorgen voor je vrouw en
waken over de kinderen. Met de bijl die jij
had klaargezet. De bloedlijn vervolmaken.

Moeder

Kijk, stille wereld.
Gedichten lees ik u.
o schrijn, en braambessen
rijpend in de volle zon.

Ik wou dat ik wonderen kon
begrijpen en ze doen. Met een zoen
het leven van de dood bevrijden

het al in een verstaan en zingend over blije wegen gaan.

Dagje Zonnebloem

Stijf gaan wij de bossen in. Onze leden zijn al oud. We wensen niet zoveel meer en willen liever niet verdwalen in het kreupelhout.

Voorzichtig nemen wij een haakse bocht. Ook ronden wij een waterplas. En over het rulle pad gaan we richting stad.

Daar zullen wij wat drinken en praten over pijn en ongemak, het loslaten van onze vergeefse lijven.

Maar waarheen zal onze geest dan gaan? We gebruiken koffie met veel zwijgen.

Langzaam trekt de hemel dicht in weerwil van het weerbericht. We moeten nog een lange weg terug en nergens glanst een brug.

De zinnen stromen vol

Vandaag is het volop zomer, terwijl het gisteren nog winter was. Morgen begint de lente. Vrome bomen, opgewekt, richten zich weer hemelwaarts. Kinderen scharrelen hun buitenspeelgoed bij elkaar.

Het is een beestenbende in het bos. Er wordt gesnuffeld. Jongens verlangen kortgerokt en hoge hakken. Ramen en deuren staan uitnodigend open. We kopen een goed humeur op het terras.

Je voelt met opgewonden aan de banden van je fiets en rijdt spontaan langs rozig water, weiland en kanaal. Zingend (discman in het oor) koers je binnendoor, groet blijgemoed een zongeklede meid. Je zult, geheid, voor haar de lente binnenhalen. Nog harder stamp je de pedalen.

Natuurhistorisch museum

Alle dieren zijn hier opgezet. Aanraken is verboden, zegt de juffrouw van het loket op de toon van een gebed. Je neemt spontaan de geur van stilte aan.

Aarzelend betreed je het bevlogen woud van plastic mos en heide, geschilderd gras en kartonnen bomen. Kijk, daar staat *de grote boze wolf* die je nog van *Roodkapje* kent. Even verder hangt een wijze uil aan dunne draden. Hoe vroom de wezel, marter en de das in hun verstarde houding. Roerloze waterhoentjes glanzen in een plas van glas.

Gesproken tekst en videobeelden geven uitleg hoe het toch zover kon komen met de natuur, en waarom de dieren hier in dode vacht en veren wonen. 'Als we nog iets willen doen telt elk uur!'

Intussen ben je knap verdwaald in tijd en ruimte. Je verlangt meer dan ooit naar iets wat echt beweegt en ademt.

Even later op een terras houd je jezelf voor hoe oorspronkelijk en meeslepend deze bedevaartsafari was.